

ÜZENET

„Szeretlek mert olyan vagy,
amilyennek megálmodtalak”
T. M. leveléből

Keménykötésű világom hívogat.
E falánk gondok konok kitartású
agyarai, ha lihegve eléd toppannak,
nem menekülhetsz többé szemhéjad
sűrű sövénye mögé.
Itt minden keményen állja a helyét.
És akadály is minden:
nem mállik, nem válik levegővé
egy karlendítéstől
egy szemléhúnyástól
de fogas étvággal,
édesgető nyállal
akaszodik minden jövevénybe.
Téged se kímél meg. Aligha bírsz
szabadulni, ha idelátogatsz.
Kis világ. Összeszűkül
s ismerősként kitérülkőzött
és nagyobb lett mindeneknél,
önmagammál is.
És nő. És fog. És rág.
Mielőtt indulnál, jól
gondold meg: meg nem bánthatod!
Futkosva is csak lengek-forgok itt,
akár a szögre akasztott Göncöl
az ūrben, de annak is hasznát veszik.
Hát ilyennek álmodtál?
Csel nélkül tán
meg sem közelíthetsz
hogy magadra teríts belőlem valamit,
ha majd fázni kezdesz.
De addig őrizd, csak őrizd álmaid.
Mert gyorsan kipárolog úgylis szemhéjad
sűrű sövénye mögüll
a kék tengerek üde lehelete,
a pineák gyantaszaga.
az a csak egyszervolt,
csillagokat cirógató nyárfa,
meg a Nap.
meg a Hold,
és minden mesék véges igazsága.
És utána hamar fázni kezdesz.
Jöjj hát!
Mint az atómok
bordái közt kuszált pályákon
ugrándozó elektronokkal teted,
barátkozz meg gondjaimmal is.
Rajtuk keresztül jutunk el egymáshoz.
Mert érdes tenyerük simogatni is tud.

PAP JÓZSEF

ELFÁRADTÁL

*Elég volt egy röpke hét
hogy megértseid erejét
leíntette tincseid
játszi kedvteléseit
lábad fejére hágott
lassította járásod
majd hogy kezed elérte
bebujt ujjad hegyébe
onnan indult sorra mind
elcsigázni izmaid
nem volt benne szánalom
elnyúlt hajló hátadon
de azzal sem érte be
betört véreidbe
minden ízed átjárta
jutván piros árjába
most pilládra nehezül
nyomja könnyörtelenül
nem hagyja hogy álmod láss
ajkaid közt árkot ás.*